

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 543/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Matúšom Lemešom, advokátska kancelária, Kuzmányho 29, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2 S 37/2016-54 z 22. marca 2017 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Asan 25/2017 z 18. júla 2018 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 37/2016-54 z 22. marca 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Asan 25/2017 z 18. júla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky ako žalobkyne proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľky proti žalovanému Okresnému úradu Prešov, odboru opravných prostriedkov o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP1-2016/019315/BAR z 1. augusta 2016. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. OU-PO-OOP1-2016/019315/BAR z 1. augusta 2016 zmenil rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu v časti týkajúcej sa udelenia pokuty tak, že „*Okresný úrad Prešov, odbor všeobecnej vnútornej správy podľa ustanovení § 11 ods. 1 písm. a) a § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch ukladá obvinenej [REDAKOVANÉ] za tento priestupok sankciu-pokarhanie.*“. Sťažovateľka bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“), ktorého sa dopustila tým, že 22. júla 2015 o 13.00 h na pozemku na adrese [REDAKOVANÉ] znemožnila susedovi [REDAKOVANÉ] postrek proti burine na jeho pozemku odtláčaním lexanu, ktorým zamedzoval prípadnému prenikaniu postreku na pozemok v spoluvlastníctve sťažovateľky, od spoločného plota, čím úmyselne narušila občianske spolunažívanie iným hrubým spôsobom.

2.1 Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

„V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým zmenil rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu v časti týkajúcej sa udelenia pokuty a vo zvyšnej časti rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu, ktorým uznal sťažovateľku vinnou zo spáchania priestupku za porušenie § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. potvrdil, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj

napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľky sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalobkyňou a žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise...

Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľky nie sú dôvodné.

Kasačný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu a žalovaného, že priestupok sa stal a priestupok spáchala sťažovateľka tak, ako je uvedené v skutkovej vete prvoinštančného rozhodnutia správneho orgánu. Protiprávne konanie sťažovateľky bolo vo výrokovej časti rozhodnutí správnych orgánov vymedzené úplne a určite. Skutok, tak ako je uvedený vo výrokovej časti správnych rozhodnutí, potvrdili svedkovia a počas celého administratívneho konania tiež aj samotná sťažovateľka.

K námietke sťažovateľky, že skutok sa nestal kasačný súd uvádza, že nie je dôvodná. Podľa názoru kasačného súdu je zrejmé, že skutkový stav uvedený vo výrokovej časti rozhodnutí správnych orgánov je v zhode a je súladný s obsahom administratívneho spisu žalovaného. To, že sťažovateľka bránila v postreku buriny susedovi [REDACTED] potvrdili aj svedkovia [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] vo svojich výpovediach. Kasačný súd taktiež považuje za nedôvodnú námietku sťažovateľky týkajúcej sa účelovosti výpovedí svedkov. Uvedené tvrdenie sťažovateľky považuje kasačný súd za neopodstatnené v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za priestupok. Výpovede namietaných svedkov potvrdil aj brat sťažovateľky.

Kasačný súd konštatuje, že sťažovateľka svojím konaním naplnila všetky pojmové znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb., keď iným hrubým správaním znemožnila susedovi [REDACTED] postrek proti burine na jeho pozemku odtláčaním lexanu od spoločného plota, ktorý zamedzoval prípadnému prenikaniu postreku na pozemok v spoluvlastníctve sťažovateľky. V administratívnom konaní boli vykonané relevantné dôkazy, ktoré hodnoverne preukazujú protiprávne konanie sťažovateľky, a preto kasačný súd nemal o vine

sťažovateľky žiadne pochybnosti. Kasačný súd záverom k veci dodáva, že rozhodnutie žalovaného o zmene uloženej sankcie z pokuty na pokarhanie považuje za správne a postačujúce vzhľadom na spáchaný priestupok. Pokarhanie považuje kasačný súd za dostatočný výchovný a preventívny prostriedok, ktorým sa zabezpečí splnenie účelu správneho trestania, a to nápravu páchatel'a.

Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľky sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.“

3. Sťažovateľka zastáva názor, že skutok znemožňovania postreku susedovi [REDACTED] sa objektívne nestal. Sťažovateľka nikdy nepopierala, že odtláčala lexan od svojho plotu, avšak týmto odtláčaním lexanu iba chránila svoj majetok (plot) pred jeho poškodením. Sťažovateľka podotkla, že tento kovový pletivový plot, ktorý stojí na hranici pozemku sťažovateľky a suseda [REDACTED], je výlučne vlastníctvom sťažovateľky, ergo sused [REDACTED] nemá k tomuto plotu žiadne vlastnícke a ani iné právo. To znamená, že keď sťažovateľka prstami odtláčala tabuľu od svojho plotu, iba si chránila vlastníctvo pred potenciálnym mechanickým poškodením a týmto odtláčaním podľa jej slov v žiadnom prípade nemohla znemožniť postrek susedovi [REDACTED]. Sťažovateľka tvrdí, že lexan odtláčala iba svojimi prstami, čiže maximálne do vzdialenosti svojich prstov, t. j. 7,5 cm, pretože pletivo plotu ju ďalej nepustilo. To podľa nej znamená, že priestor medzi lexanom a betónovým plotom suseda [REDACTED] bol stále dostatočne široký, aby tam sused [REDACTED] mohol postrek realizovať. Sťažovateľka ďalej uviedla, že priestor medzi plotmi je 20 až 25 cm a ak sa od neho odpočíta dĺžka prstu sťažovateľky, t. j. 7,5 cm, vyplýva z toho záver, že sused [REDACTED] mal stále dostatočne široký priestor v rozmedzí 12,5 cm až 17,5 cm na to, aby mohol postrek realizovať. Podľa vyjadrenia sťažovateľky bolo preto absolútne nesporné, že odtláčaním lexanu svojimi prstami nebola fyzicky spôsobilá znemožniť susedovi [REDACTED] vykonávať postrek. Sťažovateľka sa susedovi [REDACTED] ani nevyhrážala, ani mu nespôsobila žiadnu ujmu na zdraví či na majetku a jej konanie nebolo žiadnou schválňosťou.

3.1 Najvyšší súd sa podľa názoru sťažovateľky fakticky vôbec nezaoberal jej námietkami v kasačnej sťažnosti a len nekriticky si osvojil závery krajského súdu. Z ústavnoprávneho hľadiska je rozhodnutie najvyššieho súdu podľa sťažovateľky absolútne nedostatočne odôvodnené a neposkytuje jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne a skutkové námietky sťažovateľky. Najvyšší súd podľa mienky sťažovateľky iba stroho konštatuje, že priestupok sa stal a že ho spáchala sťažovateľka tak, ako je uvedené v skutkovej vete prvoinštančného rozhodnutia správneho orgánu. Najvyšší súd považoval za preukázané, že protiprávne konanie sťažovateľky bolo vo výrokovej časti rozhodnutí správnych orgánov vymedzené úplne a určito. Skutok, ako je uvedený vo výrokovej časti správnych rozhodnutí, podľa konštatovania najvyššieho súdu počas celého administratívneho konania potvrdila aj samotná sťažovateľka. Najvyšší súd sa takýmto konštatovaním podľa presvedčenia sťažovateľky dopustil rovnakých skutkových omylov ako krajský súd i napriek tomu, že sťažovateľka v kasačnej sťažnosti veľmi podrobne zdôvodnila, prečo je logicky absolútne vylúčené, že by sa stal skutok tak, ako je popísaný vo výrokovej časti rozhodnutí správnych orgánov. Sťažovateľka trvá na tom, že skutok, ako je popísaný správnym orgánom (t. j. skutok znemožnenia postreku susedovi), sa nestal, a teda neexistujúcim skutkom nemohol byť logicky spáchaný priestupok. Podľa sťažovateľky sa stal iba skutok odtlačania lexanu na dĺžku jej prsta a tento skutok nebol spôsobilý znemožniť postrek susedovi [REDACTED]. Tieto dva výroky, t. j. výrok znemožnenia postreku odtlačaním lexanu a výrok odtlačania lexanu (ktoré nebolo spôsobilé znemožniť postrek), popisujú podľa názoru sťažovateľky dva rozličné skutky, ktoré absolútne nemožno stotožňovať.

3.2 V neposlednom rade sa podľa sťažovateľky najvyšší súd absolútne vôbec nezaoberal tým, že sťažovateľka odtlačaním lexanu nemala v úmysle robiť susedovi žiadne schválnosti, ale iba bránila svoj majetok (plot) a chránila svoje zdravie. Keďže sa dôvodne obávala o svoj majetok a zdravie, dala túto obavu susedovi [REDACTED] podľa jej slov slušným spôsobom najavo. Podľa sťažovateľky jej nemožno upierať ústavné právo chrániť si svoj majetok a zdravie.

3.3 Sťažovateľka teda svojím konaním podľa jej slov iba využila svoje ústavné právo chrániť svoj majetok a zdravie pred poškodením a tiež ústavné právo legitímne vyjadriť svoj názor na škodlivosť postreku Roundup, na riziko poškodenia plota sťažovateľky, keď po ňom sused [REDACTED] šúchal a búchal svojou tabuľou.

3.4 Sťažovateľka dodáva, že ak aj najvyšší súd zastával názor, že sťažovateľka svojím konaním znemožnila susedovi [REDACTED] vykonať postrek, čo však odmieta, keďže odtláčaním lexanu prstami od svojho plota to objektívne nebolo podľa jej slov možné, mal najvyšší súd vzhľadom na všetky okolnosti skúmať, či konanie sťažovateľky nemožno považovať za konanie v nutnej obrane. Keďže najvyšší súd sa ani len nezmienil o tom, prečo eventuálne nebolo možné považovať konanie sťažovateľky za konanie v nutnej obrane, je podľa nej jeho rozhodnutie arbitrárne a nepreskúmateľné.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. 2S/37/2016-54 zo dňa 22.03.2017 a Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 10Asan/25/2017 zo dňa 18.07.2018 porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 10Asan/25/2017 zo dňa 18.07.2018 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09).

III.

7. Ústavný súd v úvode konštatuje, že sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu je potrebné odmietnuť pre neprípustnosť.

7.1 Zo sťažnosti je nepochybné, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o kasačnej sťažnosti sťažovateľky v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať

o napadnutom rozsudku krajského súdu, keďže kasačná sťažnosť predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

7.2 Princíp subsidiarity nás poučuje, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

7.3 Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

8. Čo sa týka napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že bez potreby priblíženia doktrínálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľky je potrebné konštatovať, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

8.1 Ústavný súd sa najskôr musí vyjadriť k námietke sťažovateľky, ktorá uvádza, že ak aj najvyšší súd zastával názor, že sťažovateľka svojím konaním znemožnila susedovi [REDACTED] vykonať postrek, tak mal vzhľadom na všetky okolnosti skúmať, či konanie sťažovateľky nemožno považovať za konanie v nutnej obrane.

8.1.1 Pokiaľ sa sťažovateľka domnievala, že konanie suseda ohrozuje alebo zasahuje do pokojného stavu alebo do jej vlastníckeho práva, mala možnosť využiť právne prostriedky nápravy, ktoré právny poriadok pre prípad opísaných „susedských sporov“ rozoznáva.

8.1.2 V prvom rade je to § 5 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „ak došlo

k zrejmemu zásahu do pokojného stavu, možno sa domáhať ochrany na obci. Obec môže predbežne zásah zakázať alebo uložiť, aby bol obnovený predošlý stav. Tým nie je dotknuté právo domáhať sa ochrany na súde.“ Uvedené ustanovenie Občianskeho zákonníka predstavuje občianskoprávnu ochranu v prípade zrejmeho zásahu do pokojného stavu, ktorá je zákonodarcom zverená na účely rýchlej nápravy obci. Ako je samotným ustanovením zdôraznené, ide o ochranu predbežnú a dotknutá osoba sa môže naďalej domáhať ochrany svojich práv na súde. K ochrane podľa § 5 Občianskeho zákonníka a predbežnosti rozhodnutia podľa tohto ustanovenia právna doktrína uvádza: «Aj táto ochrana je... ochranou občianskoprávnou... a § 5 ju vo svojej druhej vete výslovne charakterizuje ako ochranu predbežnú... Predbežnosť rozhodnutia podľa § 5 spočíva predovšetkým v tom, že... nevyhlasuje právny stav a ani ho nevytvára. K tomu je príslušný jedine súd. Rozhodnutie podľa § 5 konštatuje nie stav právny, ale pokojný stav, t. j. určitý stav faktický. Toto rozhodnutie je záväzné pre účastníkov konania i erga omnes jedine v otázke pokojnosti faktického stavu, a ani v tej nezaväzuje súd... Ani vtedy, ak sa ten, kto je k tomu aktívne legitimovaný, neobráti na súd, sa rozhodnutie podľa § 5 nemôže stať „konečné“ v tom zmysle, že by záväzne určilo stav právny... Predbežnosť rozhodnutia podľa § 5 spočíva ďalej v tom, že o právnom stave rozhoduje... výlučne súd, pre ktorý rozhodnutie podľa § 5 nie je prejudiciálne a ani inak záväzné. Nie je pre súd prejudiciálne ani vo veci zistenia pokojného stavu samého. I túto skutkovú otázku môže súd zhodnotiť inak... Predbežnosť rozhodovania podľa § 5 naproti tomu neznamena, že... by bolo podmienkou konania súdneho... Z uvedeného vzťahu rozhodnutia súdu a rozhodnutia... podľa § 5 ostatne vyplýva, že označenie rozhodnutia podľa § 5 ako rozhodnutia predbežného je skôr parabolické, než exaktné. Súd i obec... tu síce rozhodujú o rovnakej skutkovej podstate, ale z hľadiska právneho každý o niečom úplne inom.» [KNAP, V. Quieta non movere (§ 5 obč. zák.). In: *Právní praxe*. 1993, č. 3, s. 267 - 268; k tomu pozri aj uznesenia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1406/14 (bod 9), sp. zn. II. ÚS 1256/13 alebo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 207/2011]. V konaní podľa § 5 Občianskeho zákonníka obec (v pozícii orgánu verejnej správy) v rámci výkonu samosprávy poskytuje v občianskoprávnej veci posesórnu ochranu faktickému stavu a účelom je poskytnúť ochranu faktickému stavu TU a TERAZ – zmyslom právnej úpravy je okamžitosť a dočasnosť.

8.1.3 Ďalším právnym nástrojom ochrany vlastníckych práv, ktorý mala sťažovateľka k dispozícii, je petitórna ochrana subjektívneho práva v občianskoprávnej veci poskytovaná súdom v zmysle § 4 v spojitosti s § 126 Občianskeho zákonníka. Ide o negatórnu/zapieraciu žalobu (*actio negatoria*). Zapieracia žaloba chráni vlastníka pred každým iným zásahom do jeho oprávnení, než je zadržiavanie veci. Na takúto žalobu je aktívne legitimovaný vlastník (podielový alebo bezpodielový spoluvlastník).

8.1.4 Napokon nemožno zabudnúť na svojpomoc v zmysle § 6 Občianskeho zákonníka. V tomto ustanovení je upravená možnosť svojpomocnej ochrany subjektívnych práv priamo účastníkom občianskoprávneho vzťahu. Ide o výnimku z § 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého túto ochranu poskytujú štátne orgány, spravidla súd. Svojpomocná ochrana sa viaže na zákonné predpoklady, ktorými sú:

- a) bezprostredne hroziaci neoprávnený zásah,
- b) odvrátenie zásahu priamo ohrozeným účastníkom,
- c) primeraný spôsob odvrátenia zásahu.

8.1.5 Ústavný súd, akcentujúc už opísané východiská, uvádza, že vzhľadom na (i) konanie sťažovateľky ustálené (dokázané) pred správnym orgánom ako aj súdmi, (ii) konanie suseda [REDACTED] spočívajúce v postreku buriny na jeho pozemku a (iii) existenciu právnych prostriedkov ochrany práv, na ktorých použitie bola sťažovateľka vzhľadom na skutkový stav oprávnená, závery súdov o spáchaní priestupku konaním sťažovateľky a nevyhodnotenia jej konania ako nutnej obrany (§ 418 Občianskeho zákonníka) sú ústavne udržateľné a odôvodnené.

8.2 Čo sa týka samotného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ako celku ústavný súd nezistil v jeho skutkových a právnych záveroch nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho extrémnej arbitrárnosti alebo absolútnej ústavnej neakceptovateľnosti. V rámci rozhodovania o otázke spáchania priestupku zo strany sťažovateľky a preskúmania záverov napadnutého rozsudku krajského súdu najvyšší súd (i) logicky, zákonne a ústavne korektne interpretoval príslušné zákonné ustanovenia [§ 49

ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.; Správny súdny poriadok] a (ii) tieto riadne aplikoval na ustálený skutkový a právny stav vo veci. Závery najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku navyše netrpia ani absenciou logiky.

8.3 Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018